

Ressò

abril 19

Rosa Deulofeu i González

**I en aquest temps som cridats a viure l'esperança cristiana,
sigui quina sigui la situació en què vivim.**

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

L'únic dejuni que jo aprecio és aquest

Lectura primera Is 58,1-9a. Lectura del llibre d'Isaïes

Diu el Senyor: «Crida fort, tan fort com puguis, fes un toc de corn! Denuncia al meu poble, a la casa de Jacob, les seves infidelitats i els seus pecats. Cada dia m'interroguen, volen saber per què els tracto així, com si fossin gent que obra el bé i no s'aparta del que vol el seu Déu. Reclamen justícia, voldrien processar-me en l'assemblea divina: "Per què no feu cas dels nostres dejunis, i us passen per alt les nostres súpliques?" És perquè els dies de dejuni només us preocupeu dels vostres interessos, i feu treballar més durament els vostres obrers; perquè passeu el dejuni pledejant i barallant-vos, i donant injustament cops de puny. No dejuneu més així, i el vostre clam arribarà al cel.

El dejuni que jo aprecio, us penseu que és posar-se de dol durant un dia, abaixar el cap com un jonc, i ajeure's en la cendra vestit de sac? D'això en dieu un dejuni, un dia agradable al Senyor? L'únic dejuni que jo aprecio és aquest: Deixa anar els qui has empresonat injustament, deslliga els qui tens sotmesos al jou, allibera els oprimits, fes a miques els jous de tota mena. Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, si algú no té roba, vesteix-lo; no els defugis, que són germans teus. Llavors esclatarà en la teva vida una llum com la del matí, i es tancaran a l'instant les teves ferides; tindràs per avantguarda la teva bondat, i per rereguarda, la glòria del Senyor. Quan invoquis el Senyor, ell et respondrà, quan cridis auxili, ell et dirà: "Aquí em tens"».

Per -CR.

Text extret del bloc creat i administrat per un monjo de Poblet.

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00 h

Text de la fotografia de portada: I en aquest temps som cridats a viure l'esperança cristiana, sigui quina sigui la situació en què vivim.

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracin

Espai de reflexió i pregària

Gestionar la soledat

Un dels signes de la maduració i la saviesa humana és aprendre a gestionar la soledat; la pròpia i la dels altres. I si això és cert en qualsevol temps, en èpoques com l'actual és molt més important i urgent, car la soledat augmenta i pot arribar a uns nivells insuportables.

Tothom sap què és la soledat. Per molt bones relacions que tingui, i fins en el nivell que vulgui, la persona humana sempre està oberta de tal manera a si mateixa, que experimenta, per a bé o per a mal, uns espais interiors de soledat pràcticament inaccessibles. Guiats per la pròpia experiència i pels testimonis d'altres, anem aprenent a gestionar la soledat.

Moltes vegades la soledat ens sorprèn de manera inesperada, altres vegades la veiem venir, i el que ens cal és aprendre a reaccionar de tal manera que evitem que de la soledat es passi a la tristesa, a sentiments depressius i fins a una visió de la vida amb massa tons negres. A poc a poc la podem preveure, i tenir algunes eines per evitar-la, com determinades relacions, aficions, lectura, caminades i aquella atenció a una vida interior en la qual Déu és al costat nostre. Gestionar bé la soledat personal és un hàbit que facilita el benestar interior, la felicitat limitada i estimulants, i sobretot la capacitat de compartir i ajudar.

En temps de crisi econòmica com l'actual, la soledat augmenta molt més del que a primera vista pot semblar. Hi ha molta gent desfeta, que troba en la pròpia acusació la resposta a uns mals que són fruit d'unes injustícies nefastes i fins criminals. S'atrinxeren en el seu interior i van rosegant el pa dur del propi fracàs fins que es trenquen les dents. La soledat personal, la de famílies senceres, la de grups acomiadats, els dubtes, les pors, els terribles interrogants quan es pensa en els fills... Una autèntica crisi humanitària, massa vegades amagada i silenciada.

Acompanyar aquesta situació, ser a prop, entendre el que l'altre sent i el que li passa, compartir... i emprar recursos humans i espirituals oferts humilment... és una missió humana i cristiana important i urgent. La relació, la conversa, el grup que lluita en equip, els menuts èxits, saber i aprendre a gaudir de la natura en la senzillesa i la gratuïtat... són recursos per gestionar amb encert la soledat.

Per Jesús Renau

I què és la veritat?

Un dels moments més potents del relat de la passió de Jesús a l'evangeli de Joan és aquell en què, davant Pilat que li pregunta si és rei, Jesús li respon que sí, i que ell ha vingut al món per donar testimoni de la veritat. I llavors Pilat li diu: “¿I què és la veritat?” (Joan 18,38). Si un s'imagina l'escena, el que li vindrà al cap serà que Pilat digui aquesta darrera frase aixecant-se de la cadira, donant l'esquena al reu, i agafant-se amb la mà el mantell que li voleia. I Jesús ja no té ocasió de respondre.

És un moment potent, sens dubte. Un moment que deixa el lector amb la pregunta llançada a l'aire: “¿I què és la veritat?”.

¿Què és, doncs, la veritat? Certament, no és allò que volem dir en el llenguatge corrent: una cosa que podem certificar que existeix o que ha existit. I tampoc no és allò que podríem entendre en el llenguatge filosòfic o teològic: una cosa que, encara que no puguem certificar-la empíricament, hem de creure-la per algun motiu que va més enllà del que podem veure i tocar. O sigui que la veritat de Jesús no són les “veritats de fe” de què parlem a l'Església.

Però llavors, ¿què és? Jesús, davant Pilat, ha dit: “Jo he nascut i he vingut al món per donar testimoni de la veritat. Tots els qui són de la veritat escolten la meua veu” (Joan 18,37). De manera que ja veiem que la veritat és, en definitiva, allò que Jesús ha vingut a mostrar amb les seves paraules i amb les seves actuacions, tota la seva vida, aquesta vida que culminarà amb la mort que és a punt d'esdevenir-se. I ha afegit encara un altre concepte: existeixen, diu Jesús, molts homes i dones que “són de la veritat”. Crec que, a partir d'això que diu Jesús podem concloure, de moment, que la veritat és una manera de veure el món i de viure-hi. Concretament, la manera com Jesús el veu i el viu.

Però hi ha més. Jesús, en un altre moment, diu als jueus: “Si us manteniu fermes en la meua paraula, realment sereu deixebles meus; coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures” (Joan 8,31-32). La veritat, doncs, és una cosa que es coneix i es descobreix si un es manté ferm en el que Jesús ha mostrat i és, per tant, deixeble seu. I aquest coneixement de la veritat, o sigui, aquesta trobada amb la mirada de Jesús sobre el món, és el que dona la llibertat, és el que fa que un se senti alliberat en tota la seva vida. Però no és només la paraula de Jesús. És, més encara, la paraula de Déu, el projecte de Déu. Així ho trobem en el discurs del darrer sopar, quan diu, referint-se als seus deixebles: “Pare, consagra'ls en la veritat,

Col·laboracions

que és la teva paraula” (Joan 17,17). La veritat, doncs, al capdavant, és el projecte de Déu. I de fet, ve a ser el mateix. Quan Jesús diu que ell és el camí, la veritat i la vida, i que ningú no pot anar al Pare si no és per ell (Joan 14,6), està dient que és en ell, en el seva manera de viure, en allò que ha fet i ensenyat, i en la unió personal amb ell, on es pot trobar l'única manera de viure totalment valuosa, que és, al capdavant, la manera de viure que ve de Déu i porta a Déu.

Vist tot això, aleshores, aquesta veritat que mostra Jesús i que és Jesús mateix, ¿podem dir que ja està donada completa i per sempre, de manera que l'únic que cal fer és entendre-la i seguir-la? Doncs no, de cap manera. Els intents de codificar i fins i tot legislar el que és la veritat no estan gens en la línia del que Jesús va dir. Recordem una altra paraula seva: “Quan vingui l'Esperit de la veritat, us conduirà cap a la veritat sencera” (Joan 16,13). I també: “L'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que jo us he dit, i us ho farà entendre” (Joan 14,26). La veritat és un procés, un camí, que anem fent gràcies a l'Esperit, que ens va mostrant a cada pas de la vida com es realitza la proposta de Jesús, i que, també a cada pas de la vida, ens va ajudant a recordar, a no oblidar, per on passa aquesta proposta perquè puguem fer-la realitat en les noves circumstàncies que es van produint.

Queda clar que, a l'evangeli, la paraula veritat no se situa en el camp del coneixement merament intel·lectual, com passa en el nostre llenguatge corrent, sinó que agafa el conjunt de la persona, el conjunt de la vida humana, tant en la manera d'entendre la realitat com en la manera de viure-la. Jo descriuria la veritat com la bona manera d'entendre la realitat, la bona manera de mirar la realitat, i la bona manera de viure la realitat; la manera que millor correspon a allò que els éssers humans som, el suport sòlid damunt el qual millor es poden desplegar totes les nostres potencialitats. Una manera que Jesús va mostrar i va ensenyar amb tota la seva vida, i una manera que té la plenitud en Déu.

I això, a més, sense oblidar que la veritat té moltes aproximacions. Jesús també ho va dir, tal com hem vist abans: “Qui és de la veritat, escolta la meua veu”. És a dir, que qui vol i intenta anar per aquest camí de respondre a allò més sòlid i autèntic que portem dins, i que es correspon amb la millor realització del ser persona, de fet ja escolta, d'una manera o d'una altra, la veu de Jesús, encara que no arribi a reconèixer-la.

Per Josep Lligadas.

6 anys del papa Francesc

Jorge Mario Bergoglio va esdevenir el **papa Francesc** el 13 de març del 2013. Fa sis anys de l'elecció de Francesc com a bisbe de Roma. Una efemèride que ens serveix per recordar alguns aspectes del darrer any de pontificat que ha hagut d'abordar Francesc.

El Papa dels gestos, el Papa de les selfies i les xarxes socials, el Papa de les entrevistes en avions i el Papa de la denúncia clara i ferma. El sisè any de Francesc ha vingut marcat per la celebració del Sínode dels Joves, però també per la publicació de l'Exhortació Apostòlica 'Gaudete et Exsultate', la gestió dels casos de pederàstia a Xile, la conspiració del ex nunci Viganò, el viatge als Emirats Àrabs, o la Cimera Anti Abusos que s'acaba de celebrar.

Ahora, el papa Francesc no ha deixat de fer grans gestos, titulars i denúncies socials. Visitant presos, tocant el crostó a polítics, denunciant el tràfic de persones, la prostitució o reivindicant una solució pels migrans i refugiats. També ha estat l'any en què Francesc ha canonitzat Pau VI i Òscar Romero, i ha manat l'obertura dels arxius secrets de Pius XII.

El 2018 també ha estat l'any d'estrena del documental 'El papa

Francisco. Un hombre de palabra', del director **Wim Wenders**. Una pel·lícula que dona veu i rostre al papa Francesc i que sintetitza alguns dels seus aspectes pastorals que l'han fet proper, coherent i una figura legítima per a tot el món.

El sisè any de pontificat de Francesc s'iniciava amb la publicació el 19 de març de 2018 d'una nova Exhortació Apostòlica, 'Gaudete et Exsultate'. Una exhortació que promou la santedat però des de la vida quotidiana i que la presenta com una missió més que com la perfecció i que sempre té com a referents als altres i mai en la perfecció individual o autoreferencial.

El mes de maig del 2018 al Papa se li va girar feina i una feina dura i corprenedora, afrontar els casos de pederàstia a Xile. A les greus acusacions i delictes comesos es va sumar la renúncia en ple de tots els bisbes del país. Al Papa no li va tremolar la mà a l'hora de denunciar públicament la manca de transparència de l'Església a Xile en la gestió dels casos d'abusos sexuals i afirmar que s'havien destruït documents comprometedors als arxius eclesiàstics.

I si semblava que les vacances estivals a Europa calmarien les

Col·laboracions

aigües al Vaticà res més lluny de la realitat. L'inici del curs escolar li tenia preparada al Papa una altra dificultat, la conspiració contra la seva figura per part del bisbe **Viganò**, ex-nunci a Washington. Viganò va fer pública una carta en la que demanava obertament la renúncia del Papa, acusant-lo d'haver encobert abusadors. Aquesta dura conspiració, que va comptar amb el suport d'alguns lobbys interessats en mantenir poder i privilegis, també va suposar una onada de reaccions i suports a Francesc. El setembre també era el mes de l'estrena a l'Estat Espanyol de la pel·lícula de Wim Wenders sobre el pontífex. Un documental amable que no deixa ningú indiferent i que aborda a través de les seves paraules i els seus gestos temes cabdals i socials com són la defensa pel medi ambient, el problema de les migracions, les malalties de la cúria, el valor de la família o el diàleg interreligiós. El mes d'octubre va ser un mes marcat en l'agenda del papa Francesc per la canonització de **Pau VI** i el bisbe **Òscar Romero** i per la celebració del Sínode dels Joves. El Sínode va aprovar un text final orientatiu pel treball i presència dels joves en les comunitats eclesials. Alhora, demanava pels joves

més protagonisme i llibertat en la vida eclesial. Recollia els principals problemes i reptes que han d'afrontar avui els joves, com l'atur, la immigració i les diverses formes d'explotació, o la vida en el món digital, i abordava temes polèmics com el paper de la dona a l'Església, els abusos, la sexualitat o el clericalisme.

Iniciat ja l'any 2019, i durant el mes de febrer, el papa Francesc ha visitat els Emirats Àrabs, una gesta que molts mitjans i analistes van qualificar d'històrica per ser la primera vegada que un pontífex visita els Emirats Àrabs Units, territori on va néixer l'islam.

I també durant el segon mes de l'any 2019 Francesc ha presidit una Cimera també històrica i esperada, la Trobada sobre «La protecció dels menors en l'Església», que ha donat nombrosos titulars i minuts als mitjans de comunicació de tot el món.

Ja iniciat el mes de març, a finals del seu sisè any de pontificat, el papa Francesc ha tingut temps encara per anunciar que d'aquí a un any, el març de 2020, s'obriran els arxius secrets de **Pius XII**, figura controvertida pel seu paper a la Segona Guerra Mundial.

Quins gestos i canvis li depararà el setè any de pontificat a Francesc?
Per Glòria Barrete –CR

El caputxí Eduard Rey, nou president de la Unió de Religiosos de Catalunya

Els religiosos i les religioses de Catalunya han escollit aquest dimecres fra Eduard Rey nou president de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC). Eduard Rey és el provincial dels Caputxins de Catalunya i Balears. El nou president relleva el claretià Màxim Muñoz que ha estat president de l'URC els darrers vuit anys. L'elecció és per a un període de quatre anys.

La 80ena Assemblea de l'URC, que ha tingut lloc a l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona, també ha renovat dos membres de la Junta Directiva. Han estat escollits la germana Maria Rosa Masramon, provincial de les Dominiques de l'Anunciata de Catalunya i Balears, i el pare Llorenç Puig, delegat permanent de la Companyia de Jesús a Catalunya. Des de la creació de l'URC, el 1980, la seva Junta és paritària.

Nascut a Barcelona el 1977, Eduard Rey va entrar als caputxins amb 19 anys i va professar el 1998. Va fer els estudis de teologia a Barcelona, en l'especialitat de moral. Durant dotze anys ha estat mestre de novicis al convent dels caputxins d'Arenys de Mar, població on ha desenvolupat els darrers anys gran part de seva activitat pastoral. El 2017 va ser escollit Arenyenc de l'Any. El juliol de 2017 els caputxins el van escollir provincial de Catalunya i Balears.

La Unió de Religiosos de Catalunya està formada pels responsables de les congregacions i instituts de vida religiosa presents a Catalunya. Celebra dues assemblees cada any i impulsa el treball conjunt entre els religiosos, la formació compartida i la seva aportació a la societat.

La junta directiva ha quedat formada pel fra Eduard Rey, caputxí (president), la germana Rosa Masferrer de les Religioses de Sant Josep de Girona (vicepresidenta); i com a vocals el pare Eduard Pini, de l'Escola Pia de Catalunya, la germana Mercè Arimany, de les Hospitalàries de la Santa Creu, la germana Maria Rosa Masramon, Dominica de l'Anunciata, el pare Llorenç Puig, jesuïta, i el germà marista Lluís

Col·laboracions

Serra com a secretari general. “Hi ha hagut coses que es van fer malament, hem d’acceptar-ho” Fra Eduard Rey, al final de l’Assemblea, ha agraït la dedicació del pare Màxim Muñoz, sobretot “per representar-nos a tots i per crear pont entre nosaltres, amb l’Església i amb la resta de la societat”.

També s’ha referit a l’actualitat recent que afecta l’Església. Rey ha lamentat que ara, mirant enrere, massa vegades es veu com “es va buscar més evitar l’escàndol públic que protegir les persones”. Per això, sobre els casos del

passat, “a la nostra generació ens toca purificar”. “Hi ha hagut coses que es van fer malament, hem d’acceptar-ho. I ho hem de fer de cor i amb valentia, perquè la covardia també és un pecat”, ha explicat.

El nou president de l’URC ha expressat l’esperança que ara, “quan el mal es fa visible, pugui començar una cosa nova: el bé pot entrar amb més força. Es tracta de tornar a escoltar a Jesús, que diu ‘convertiu-vos, el Regne de Déu és a prop”.

Per –CR

La Pasqua Hospitalària: “Creats per amor, per estimar”

La Pasqua Hospitalària és una proposta que ofereixen els Germans de **Sant Joan de Déu** per viure la Setmana Santa, centre de la vida de tot cristià, al costat d’altres joves i des d’una experiència de pregària i servei sota el lema “Creats per amor, per estimar”.

El lloc de celebració d’aquest any serà a la **Fundació Institut Sant Josep de Madrid**, un centre hospitalari dels Germans de Sant Joan de Déu que té com a missió oferir atenció integral a les persones amb processos clínics complexos en fase subaguda i crònica, amb alt nivell de dependència, en règim d’hospitalització, ambulatori i domiciliari.

El lema d’aquest any s’amaga en un joc de paraules: Creats per amor, per estimar. Hem estat creats per estimar i ser estimats. “I per a realitzar aquest ideal tenim necessitat de la gràcia de Déu, ens cal rebre en nosaltres la capacitat d’estimar que prové de Déu mateix. Déu, que és Amor, ens ha creat per fer-nos partícips de la seva vida, per ser estimats per Ell i per estimar-lo, i per estimar amb Ell a totes les persones. Aquest és el somni de Déu per a tot home i dona. L’amor, dóna impuls i fecunditat a la vida i al camí de fe: sense l’amor, la vida i la fe es queden estèrils”.

Per –CR

Aturar-se. Cicle C. Pedres caigudes

Passen els dies i els anys, i sempre critiquem els altres. A veure.

El nen, al bressol: *Fa dues hores que estic plorant, i ningú no em pren als braços.* L'altre: *Són uns panxacontents!*

A l'escola: *Quins "profes" tan antipàtics ens han tocat. La nostra "senyo", baixeta; però és molt bonica.*

Als 20 anys: *La gent és egoista; creguda i intolerant; burgesos empedreïts!*

La gent gran: *Els fills, uns ganduls, i desagradats.* Els polítics, *bla, bla, bla...i poques realitats.* Ah! Si conegués el meu "Dire"!

i, així, ens passem la vida, normalment retallant vestits! Tots volem "tirar pedres" "ho diu la llei" no contra el pecat, sinó contra el pecador.

Però les coses van canviar quan el Mestre, un dia, es trobà no davant del pecat, sinó cara a cara la pecadora.

I tu, què hi dius? Per tota resposta, el Mestre s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Alçà el cap i els digué: Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.

Tot d'una semblà com si s'hagués alçat la tapa d'una claveguera. Una fortor inaguantable. Els acusadors passaven compte de la consciència. Jesús continuava escrivint. Es quedà sol amb la dona al mig: s'estava refent de la por que la tenallava.

Jesús li diu: Dona, on són? Ningú no t'ha condemnat? (A la fi, un home que la mirava sens desitjar-la; que li parlava sens menysprear-la).

Ningú, Senyor. (Però ell, l'innocent, té dret a tirar-me pedres).

Jesús li diu: Tampoc jo no et condemno. Jo aviat pagaré pel teu pecat. (La innocència coneix una sola justícia; la de sofrir per al culpable). Ves-te'n, i d'ara endavant no pequis més. Deixa de fer-te mal a tu mateixa i als altres.

Ja no pecaria mai més. Aquella mirada l'havia alliberat!

Divines paraules que fan caure les pedres de les mans.

Mn. Pere -diaca

Cultura

En alguna altra ocasió he pres com a tema per comentar, algun dels fulletons que pertanyen a la col·lecció **Quaderns de**

Cristianisme i Justícia. Reconec que he fet servir moltes vegades aquests quaderns, amb profit. Avui tinc entre mans tres dels últims

(els números 206, 207 i 211) i amb aquest pretext aprofitaré per presentar-vos, de la manera més pràctica possible, la col·lecció. Els tres números que tinc entre mans tenen al voltant de 30 pàgines, és més o menys la mitjana de tota la col·lecció. Com veieu no és una lectura que aclapari. Una altra característica molt important és que sempre estan en el tall de la temàtica més actual. Per exemple:

Nº 206. ***Fills i filles d'un pelegrí. Cap a una teologia de les migracions.***

Nº 207. ***Desarmar els inferns. Practicar la no violència de Jesús avui.***

Nº 211. ***Transformar l'Església i la societat en femení.***

No us sembla que són desitjables, des del mateix títol?

Cada títol té un tiratge de 46 000 exemplars, i la ***Fundació Lluís Espinal*** envia gratuïtament els quaderns a qui els demani. La petició es dirigeix a ***Cristianisme i Justícia***, Roger de Llúria, 13. 08010 Barcelona. Tfn. 93 317 23 38. Si voleu contactar per internet, teniu: info@fespinal.com
www.cristianismeijusticia.net
Podeu llegir-los i descarregar-los a: www.cristianismeijusticia.net/ quaderns

Els quaderns presenten reflexions dels seminaris de l'equip del centre

i treballs dels seus membres i col·laboradors. Ofereixen, al final del tema, unes *Qüestions per a la reflexió*. Com veieu serveixen de lectura i reflexió personal o de grup.

No vaig posar-me a comentar cada un d'aquests tres llibrets, encara que resulti temptador. Només em detindré en una característica que jo trobo estimulante.

Els textos són treballs i opinions personals de gent especialitzada, però són les seves conclusions d'estudi i opinions. Com en tota obra humana m'he trobat de vegades amb que la meua raó, sentiments i imaginació estan d'acord totalment, parcialment o en desacord també total o parcial. El estimulante és el debat personal o grupal que es pot establir amb el tema, la seva manera de ser tractat, i fins i tot el sentiment que pot ser completat, corregit, ampliat, barallat ... pel lector-interlocutor.

Jo m'he trobat amb alguns quaderns que m'han provocat aquest estímul o fins i tot desafiament. I no veieu el que he gaudit amb l'experiència. Us convido a fer-ho. Sigueu lectors actius i, si cal, discutidors. ¿No diuen que de la discussió neix la llum?

María Jesús Ramos

Agenda 2019

Abril

Dijous 4: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VIII – ROSA DEULOFEU I GONZÁLEZ

Maig

Dijous 2: Reunió d'animadors. A

les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema IX – LLUÍS ESPINAL S.I.

Dimecres 8 i dijous 9, XXXIII Trobada interdiocesana de Vida Creixent al bisbat de Sant Feliu, a la basílica de Montserrat. Dia 8 les diòcesis de Sant Feliu, Solsona, Tarragona i Tortosa.

Dia 9, Barcelona, Girona, Lleida, Mallorca, Menorca, Terrassa, Urgell i Vic.

A l'arquebisbat de Barcelona a partir de 8 d'abril podran fer-se les reserves per a la trobada, a secretaria de 5 a 7 de la tarda, de dilluns a dijous. El preu del dinar i desplaçament serà de 35 euros.

Juny

Dijous 6: Reunió d'animadors. A

les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema X – CRISTINA KAUFMANN

Dissabte 15 de juny: Trobada final de curs oberta a tothom. Matí a la parròquia de Sant Ignasi. Inici a les 10:30.

Com a complement de lectura, recomenem els llibres del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé. Aquests són un recull de "reflexions", dels Evangelis de Sant Mateu, any litúrgic A, de Sant Marc, any litúrgic B, i de Sant Lluc, any litúrgic C. El seu preu és de 10 euros cadascun i els trobareu a Secretaria i a les Llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a dijous en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer Valencia 218, 1er,2a, esq.- Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN